

κῶν τῆς Ὀφηλίας ἰάσμων καὶ πῶς μετέβαλλε τὸν σκοτεινὸν ὡς Ἐρεβὸν μανδύαν του εἰς πτέρυγας νυκτερίδος διὰ τὰ ζαλίση διὰ χλωροφορμίου ἢ τὰ ἐγκλείση ἐντὸς νεκρικοῦ ἀεραντλίας κώδωνος τὴν ἰθάνην, τὴν μελωδικὴν ἀκανθουλλίδα, τὴν Ὀφηλίαν. Εὐγε! Εὐγε! Ὀλίγον ἀκόμη περίβαλε τὴν καρδίαν σου δορὰν ὑαίνης, παράπεμπέ την εἰς μοναστήριον, λέγέ της ὅτι τὴν ἡγάπας, λέγε της ὅτι δὲν τὴν ἡγάπας, συμβούλευέ την τὰ συζευχθῆ παράφρονα, ἀποχαιρέτα την μὲ τὸ «ὕγαινε», ἀκόμα μίαν φοράν ἠὲ «ὕγαινε», φεῦγε, ἐπανέρχου, καὶ πάλιν αὐγίαινε καὶ ἐπὶ τέλος ὑψώθητι, ὑψώθητι, ὑψώθητι, σὺ δ' ἀνήρ, ἡ δύναμις, ἡ βία, ὡς ἀστραπόφθαλμος ἀετὸς ἀνωθεν πτωχῆς φωλεᾶς ἐν ἧ ὡς νεοσσὸς ἐφύλαττε τὰ πτωχὰ τῆς αἰσθήματα, τάνυε τὴν πτέρυγάν σου δίκην νευρᾶς τόξου ὑπεράνω τῆς χρυσῆς πυρροζάνθου κεφαλῆς της, ἕως ὅτου ταπεινωθῆ, χαμηλώσῃ, καμψθῆ, ῥαγισθῆ. . . ἂ! τὴν ἐτελείωσες! . . . ῥίψε ὀλίγον χῶμα εἰς τὴν διάνοιάν της, ἥτις καὶ νεκρὰ ὡς δῦον ἥλιος σὲ λούει εἰς τὰς ἐσχάτας ἀναλαμπὰς τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων της.

Ἄλλὰ τί; Μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν εἰς θηρίον, ἱκανὸν τὰ τρώγῃ κροκοδείλους καὶ τὰ μασσᾷ κόρακας, ὁ ἠθοποιὸς μας μεταβαλλόμενος εἰς ἄγγελον θρηνωδοῦντα, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀπαντῶμεν ἐπὶ τῶν τάφων δεομένου ὑπὲρ τῶν ψυχῶν. Τοὺς δύο κόσμους τοῦ θηρίου καὶ τοῦ ἀγγέλου τοὺς μετέλλαξε ταχύτερον σφενδονιζόμενων βολίδων καὶ ἐξηγῶν τὸν ποιητὴν ὁ ὑποκριτὴς προστίθησιν αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν σκηνὴν τῆς μετανόιας. Ἡ ψυχικὴ γλυπτικὴ τελεῖ τὸν θρίαμβόν της ὑπὸ ἐρμολύφον τὸν Δεκατισᾶν καὶ ἡμεῖς κλαίμεν ἀκόμα ἐν ζάλῃ αἰσθημάτων τὴν Ὀφηλίαν καὶ τὸν Ἀμλέτον, τὸν δῆμιον καὶ τὸ θῦμα, τὴν μάχαιραν καὶ τὸ αἷμα. Θρίαμβος! Θρίαμβος τῆς τέχνης ἐν μέσῳ φωνῶν καὶ χειροκροτημάτων ἀποκρυσταλλούμενος εἰς στεγανὴν ἀνάμνησιν τῆς ποιητικωτέρας τῶν θέσεων.

*

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΤΕΡΑΣΤΗΣ.

(Συνέχ. τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ καὶ τέλος).

II

Εἰς τινὰ τοῦ Μάλτα-κίδου θαλαμίσκου φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας ἀναδιδούσης καπνὸν καὶ φλόγα ὑποπράσινον ἀντιλαμπρᾶς, τῆς ὁποίας τὸ ἡμίφως ἐκράτει τὸ ἐπίλοιπον τοῦ δωματίου εἰς σκότος, ἐνθα ὁμοῦ ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνη τις τὰς ἐν τοῖς τοίχοις ἀποτυπώσεις ποικίλων ἐξ ἀκαθαρσιῶν καὶ ῥύπου σχημάτων καὶ πλείστα σημεῖα ἐκ προστριβῆς φωσφόρων, ἐκεῖτο ἄνθρωπος 40 ἐτῶν ἡλικίας, καθήμενος σταυροποδητὴ ἐπὶ στρωμνῆς χρώματος φαιοῦ, διότι ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ πολυκαιρία μετέλλαξαν τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς χρῶμα. Ἐὰν παρατηρητὴς τις ἐκυπτε πρὸς τὴν στρωμνὴν θὰ ἔβλεπε διάφορα ζώφια, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ φθεῖραι κατεῖχον πρωτεύουσαν θέσιν, πηγαινοερχόμεναι ὡς εἰς γωνίαν ἐρημικοῦ δρομίσκου οἱ μύρμηκες ἐργαζόμενοι συνωθοῦνται πρὸς τὴν ὀπὴν τῆς κατοικίας των. Τρία, τέσσαρα βιβλία ἦσαν ἐρριμμένα πρὸς τοὺς πόδας τοῦ καθημένου ἀνθρώπου, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁποίου μόλις διεφαινοντο διὰ τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίων τῆς λυχνίας· μεγαλόσω-

Κόμη ξανθὴ, ξανθοτέρα τοῦ μέλιτος, λεπτὴ, μᾶλλον ὡς χνοῦς ἢ ὡς τρίχους, γενειὰς νεανίου παρὰ ἀνδρός, σῶμα ὄχι καλλιμελές, Ναρκίσσου ἢ Ἡρακλέους, ἀλλ' εὐσταλές καὶ ὡσεὶ πού καὶ πού ἠροτριωμένον ὑπὸ τῆς ἐσωθεν βοσκούσης φλογὸς τοῦ πάθους, βάδισμα συμμετρικόν, κατ' ἀναλογίαν σχεδὸν τονισμένον καὶ πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς λέξεις ἀκόμα, βλέμμα εὐμετάβολον, ὅτε ἡμερον καὶ μειδιῶν, ὅτε φρικᾶζον καὶ ἐπιθετικόν, ἐνίοτε τὸν ἡμερον, ἐνίοτε τὸν πόθον, ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἀμφιβολίαν, τὸν δισταγμὸν βαρὺ ἐκφράζον, κινήσεις τῶρα μὲν συμμετρικαὶ ὡς ἐκ πινάκων τοῦ Ῥαφαήλ ἀντιγραφεῖσαι καὶ τῶρα βαθεῖαι ἀπροσδιόριστοι ὡς ἀπαυγάσματα τοιχογραφιῶν Κάουλμπαχ, ἡ κεφαλὴ πάντοτε εἰς τὸν τόπον της, οἱ μῦς τοῦ προσώπου ὑπὸ πλήρη τοῦ καλλιτέχνου διάθεσιν, ἀπλούμενοι, συστελλόμενοι, στρεβλούμενοι, ἐκτεινόμενοι, ἢ ἐκφρασις χρωματιζομένη, ὠχρῶσα, θερμαινομένη, ἀποψυχομένη, τὰ χεῖλη προεκτεινόμενα, συσφιγγόμενα, νῦν μὲν διαγράφοντα σεσηρὸς μειδίαμα καὶ ἄλλοτε ἀνοιγόμενα εἰς ἐκρηξιν γέλωτος, τὸ δάκρυ, τὸ μειδίαμα, ὁ γέλωτος, ὁ θρήνος, καὶ ἡ ὠδὴ ἐνίοτε καὶ εἰς αὐτὰ προστιθεμένη ἡ ὠρυγὴ τοῦ ζώου τοῦ πληττομένου εἰς τὴν καρδίαν ἐκπέμποντος τὴν τελευταίαν κραυγὴν, ἡ ἀπὸ τῆς πεζοτέρας φύσεως μετάβασις εἰς τὴν μᾶλλον ἔξαλλον, καὶ ἡ ἀπὸ ἀέρος οἶονεῖ κατασκευὴ στάσεων — ἴδου ἐν ὀλίγοις ἀτελῆς ἀτελεστάτη φωτογραφία τοῦ κ. Δεκατισᾶ ὡς ὑποκριτοῦ.

*

Αὐτὸν τὸν ξανθὸν Ἀμλέτον φαντασθῆτέ τον κατὰ τὴν Γ' πράξιν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς παραστάσεως ἐξηπλωμένον ἐπὶ προσκεφαλαίου ὡς λαγωνικὸν παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ὀφηλίας, ἐρωτικὸν ὅσον παίρνει, μᾶλλον ὅσον δύναται νὰ φανῆ, ἀλλὰ κυρίως ἐνεδρεύοντα νὰ λύση ψυχολογικῶς τὸ αἰνίγμα τοῦ πατρικοῦ θανάτου. Τοιαύτην δρᾶσιν ἐξηπλωμένην τίς ἐξ ὑμῶν, πεζοὶ μου θαμῶνες τῶν Ὀλυμπίων,

μὸς ἢ παχὺς ἔφερε τὰ ἐκτουρκισθέντα εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα, δι' ὧν περιβάλλονται οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς ὠχρότητος διεγράφοντο ἀλλεπάλληλοι ρυτίδες, σημεῖα πρῶτου γήρατος ἕνεκα περιπετειώδους ζωῆς. Ὁ μύσταξ αὐτοῦ εἰς τὸ μέσον καστανὸς ἢ ὑπόξανθος περὶ τὰ ἄκρα ἐλευκαίνετο· ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ μίγμα τριχῶν λευκῶν, μαύρων καὶ χρυσιζουσῶν.

Σιγαλῶς καὶ ἄνευ κρότου ἠνοιχθῆ ἡ θύρα, ἐξ ἧς προέκυψεν ὃν τι ὡς φάσμα διολισθαῖνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἡμίφωτος ἐκεῖνου·

— Μὴ φοβηθῆς Μιδαάτ, ἐψέλλισεν, ὁλονὲν πρὸς τὸν καθήμενον ἄνθρωπον τὰ βήματα φέρον.

Ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ ἄνθρωπος ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ ἄλλοτε πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας Μιδαάτ-πασᾶς, ἀνηγέρθη καὶ ὡσεὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο ἀπήχησις φοβερῶν ἀναμνήσεων παρήγαγεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μιδαάτ δυσεξήγητον τρόμον.

— Εἶμαι ἡ Μάρθα, εἶμαι ἡ Μάρθα,

— Ἡ Μάρθα εἶσαι; σὺ ἡ Μάρθα!

Ἀπέναντι ἄλλης ἀπαντήσεως τὸ δίκην φάσματος εἰσελθὸν ὃν ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Μιδαάτ παρεστάθη ἡ ξανθοκόμος νεᾶνις, ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα Μάρθα.

Διὰ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἡ Μάρθα δὲν ἠδύνατο καὶ

Βίθισμένοι με την τρισκαιδεκάπηχυν επί καλαμίνων σκελών παράστασιν, εμφαντάζεσθε. Ὁ Ἀμλέτος ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ ἐρπετὸν διὰ τὰ κάμη τὴν φοβεράν ἀνακάλυψιν, καὶ τότε θὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, καὶ θὰ πληρώσῃ τὸν αἰθέρα μετὰ τὸν σατανικὸν ἐκείνον γέλωτα, ὅστις θὰ σᾶς φοβίσῃ καὶ θὰ σᾶς κάμη νὰ στρυμωχθῆτε εἰς τὴν θέσιν σας, φοβούμενοι μήπως ὁ γέλως αὐτὸς διαπεράσῃ καὶ σᾶς ὡς κρυερὰ ἀκωκὴ σπάθης. Τί γέλως! Μὲ τὴν δύναμιν του θὰ σπρώχνῃ ταχὺς νὰ φεύγῃ τὸν ἀτυχῆ Βασιλέα, ἐνῶ ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Λεκατοῦ θὰ συμβῇ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνατροπὴ, ἣτις δὲν γράφεται, ἀλλὰ βλέπεται, ἣτις δὲν βλέπεται, ἀλλ' ἀπολαμβάνεται.

Τί κάμνει; Ἐνοῖ τὴν φυσικότητα μετὰ τὸν ἰδανισμόν ἂν δὲν ἀπατώμεθα, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς τέχνης, ὅπερ ὁ Ἰθακήσιος συμπολίτης μας ἐσπούδασεν ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν ἀγγλικῶν Ἐλευσινίων. Αἰσθάνεσθε ὅταν τὸν βλέπετε νὰ λαμβάνῃ ἀφελέστατα τὴν χεῖρα τοῦ Ὀρατιοῦ καὶ τοῦ Μαρκέλλου, καὶ νὰ τοὺς ἐρωτᾷ πῶς ἔχουσιν, εἰς ἕξ ὑμῶν ὅτι δρᾷ ἀπαράλλακτα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ τοῦτο ἐντείνει εἰς βαθμὸν ὑψιστον τὴν πιθανότητα, ἣτις θὰ χρησιμεύσῃ μετὰ ταῦτα ὡς βᾶσις τοῦ τραγικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀπὸ τῆς ἀπλουστάτης στοιχειώδους ἀμίκτου πάσης τέχνης ὑποκρίσεως, ἐν ἣ ἀκριβῶς ἐγκείται ἡ ὑψίστη τέχνη ἢ προσποίησις — ὑποδέχεσθε ἀνευ ἐκπλήξεως μερικὰς ὑψηλὰς νότας, αἱ ὁποῖαι ὑμᾶς τοὺς ἰδίους, ὅταν εἴσθε ὀλίγον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἀνώτεροι, διαφεύγουσι καὶ μετὰ ταῦτα κατακληίσθητε, ὅταν διαχῆθ' ἐαυτοῦ ὡς ἀνανὰς ἐν ἀτμοσφαίρᾳ κλειστοῦ θερμοκηπίου, καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὸ βᾶδισμα τὴν ἀληθινὴν ποιήσιν, ἣτις διπλασιάζει τὴν ποιήσιν τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὡς ἔχετε εἰς τὴν Γ' πρᾶξιν θεάτρον ἐπὶ θεάτρον, οὕτως ἔχετε εἰς ὅλας τὰς πράξεις ποιήσιν ἐπὶ ποιήσεως.

*

Παρασκευασθῆτε νὰ τὸν ἰδῆτε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς μητρὸς του. Θὰ τὸν ἀναγνωρίσητε ἀφοῦ ἔχει μεταβληθῇ εἰς θύελλαν, ὑφ' ἣν ἐκάλυψε τὴν πελωρίου σώματος κυρίαν Πετρίδου, ὁ βραχύσωμος καλλιτέχνης; Προσοχή! Θὰ τὴν στροβιλίσῃ ὡς σβούρον εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ ὡς Ἀίολος, ὅστις δεσπόζει τῆς τρικυμίας, θὰ ἐκλέξῃ τὸ δεινότερον σήμειον τῆς θυέλλης, διὰ νὰ προσηλωθῇ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φαντάσματος, καὶ παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας φαινόμενον νόσου, καλὸν διὰ μελέτην τῶν ἰατρῶν. Ὁ ἀνοίξῃ ἐπὶ τέλος τὸ παραπέτασμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποῦ διεξίψισε τὸν Πολώνιον καὶ μία στάσις του ἐκεῖ θὰ συμπληρώσῃ τὸν ποιητὴν, καὶ θὰ πληρώσῃ τὸν φόρον τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τὸ θῦμα. Διότι ὁ Ἀμλέτος εἶναι ἀνθρωπος, ἀλλ' ἀνθρωπος μιᾶς ἰδέας, ἐνὸς καθήκοντος.

I am cruel only to be kind.

* Ἄλλη εἰκὼν μᾶς ἐπληξεν ἀνεξάλειπτος, ἡ σκηνὴ τοῦ Νεκροταφείου ὅπου μετὰ τὴν συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Λαέρτου, καλῶν ὡς διὰ πολεμικοῦ προσκλητηρίου ὅλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ του κοιμώμενα δαιμόνια, τὰ ἐκτινάσσει ἐν πρὸς ἐν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀφηλίας. Θέλει νὰ παραστήσῃ τὴν βαθεῖαν τοῦ ποιητοῦ ἰδέαν ὅτι ὁ Ἀμλέτος δὲν εἶνε ἐκ τῶν χυδαίων κροδοτῶν τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ὅτι καὶ δῆμιος ὢν τῆς Ὀφηλίας ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταπράξῃ μεγαλειτέρας θυσίας ὑπὲρ αὐτῆς, αὐτὸς ὁ προδότης ἐραστής, παρὰ τοὺς κλαυθμούς καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ἀδελφοῦ Λαέρτου. Ἦτο παραφορὰ ἐκείνη τόσο ἀπερίοριστος ἐν τῇ βροῇ της, ὡς ἀκανόνιστος χωρὶς κοίτης χεῖμαρρος, ἀλλὰ καὶ τόσο ἐν τῷ ὄλω της συμμετρικῶς ὑπὸ τῆς τέχνης χρωματισθεῖσα.

Δὲν θὰ σᾶς εἴπωμεν οὔτε λέξιν περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ θανάτου του, ἀφοῦ μόνον διὰ τῶν κινήσεων τῶν μυῶν τοῦ προσώπου ὑπεκρίνετο ἐπὶ δύο περίπου λε-

νὰ συγκριθῇ μετὰ τὰς καλλονὰς τοῦ χαρεμίου, αἵτινες τῶν ὄντων εἶνε ὡραῖαι, ἔχουσι τὰ πάντα ἐκτὸς ἐνός. . . . χάριν ἐνῶ ἡ Μάρθα ἦτο Χάρις. Αἱ ὀλόμαυροι ἐκεῖνοι ὄφρυς τῶν γυναικῶν τοῦ χαρεμίου ἀντικαθίσταντο εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μάρθας ὑπὸ μεταξίνου χνοῦ τόσο ὡραίου, τόσο θελκτικοῦ, ὁποῖον μόνον γραφίς ἐνός Ραφαήλου ἠδύνατο νὰ εὐκονίσῃ. Δὲν εἶχε παρειὰς κοκκίνας καὶ λιπώδεις, ὥστε τὰ ἀνδρικὰ χεῖλη προσκολλώμενα νὰ παράγωσι κρότον ὅπως πλατὺ ξύλον ριπιτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ εἰς τὰς ὑπὸ ἐλαφροῦ μειδιάματος αὐλακουμένας παρειὰς της τὰ χεῖλη καθιδύνοντο καὶ φρικίαις ἠδονικῆς ἀντετίνασσε τὸ αἷμά σου εἰς τὰς ἀρτηρίας μετὰ δυνάμει προκαλούσης νάρκη, ἐνῶ φυσικῶς ἔδει νὰ παραγάγῃ ἕξαψιν. Λευκὴ, λεπτοφυής, ἔχουσα μέσην ὡς δακτύλιον, ἠδύνατο ν' ἀποτρελλάνῃ εἰκοσαστὴ νεανίαν. Ὁ Μιδαὰτ τὴν ἀπῆντησε τὸ πρῶτον εἰς χορὸν τοῦ πρέσβειος τῆς Ἀγγλίας σὶρ Ἐρρίκου Ἐλλιοτ πρὸ πέντε ἐτῶν ὁ Μιδαὰτ ἦτο ἀκόμη τότε νέος. Ἀμφότεροι ἠγαπήθησαν ὁ μὲν ἐζήτει Χάριν, ἡ δὲ ἐπεθύμει τὴν νωθρότητα ζωγραφουμένην ἐν τῷ σώματι. Ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ ῥέκτης Μιδαὰτ εἶχε τὴν νωθρότητα, ἣν ἔχουσιν ὅλοι οἱ Τούρκοι. Οἱ ἐρωτῆς των κατήντησαν σκανδαλώδεις, πολλὰ ἄρθρα τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος συνετάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίδος, διότι ἡ Μάρθα ἦτο καὶ πεπαιδευμένη. Μίαν ἡμέραν ὁ νῦν Σουλτανέων ἐκάθητο μετὰ τοῦ Ὀσμάν πασᾶ εἰς αἴθουσαν,

ἣτις ἐβλεπε τὴν λεωφόρον τῶν ἀνακτόρων ἡ Μάρθα διέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης.

— Νὰ ἡ ἐρωμένη τοῦ Μιδαὰτ, εἶπεν ὁ Ὀσμάν πασᾶς.

— Βαῖ τὸ δὲ γκιουζὲλ δὶρ, ἀπεκρίθη ἡ Α. Μ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ ἀναξ ἐζήτει ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν τὴν ἐρωμένην, ὅχι διότι τὴν ἠγάπησεν, ἀλλ' ἕνεκα ἐξαρθείσης σαρκικῆς ἐπιθυμίας ὁ Μιδαὰτ ἀπεκρίθη ἀμάλιστα, πλὴν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ Μάρθα ἦτο μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐρως τουρκιστὶ ὀνομάζεται μεράκ, ἀλλὰ μεράκ δὲν θὰ εἴπῃ ἔρως. Ὁ Σουλτάνος εἶχε πρὸς τὴν Μάρθαν μεράκ. Ἰδοὺ τὰ πάντα.

— Τῶν ὄντων εἶσαι ἡ Μάρθα! ἐφέλλισεν ὁ Μιδαὰτ κινῶν τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἰστάμενος ὡς ἀπολιθωμένος.

— Ναὶ ἡ Μάρθα, ἣτις ἤλθε νὰ σὲ σώσῃ, διότι τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα διὰ τὴν δραπετεύσιν, ἡ Μάρθα ἣτις διὰ τοῦ Μὰκ-Κάον καὶ Στάνλεϋ θὰ κάμη ἄνω κάτω τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον, ἡ Μάρθα ἣτις μετὰ 5,000 στερλίνας, ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς σου. Σπεῦσε νὰ φύγωμεν. . .

— Ὅχι δὲ τόσο ταχέως ἀπεκρίθη ἀνθρωπος ἀνοίγων τὴν θύραν εἰς παρεφθαρμένην Γαλλικὴν, διότι Γαλλιστὴ συνδιελέγετο καὶ ἡ Μάρθα μετὰ τοῦ Μιδαὰτ.

Πρὶν ἢ δὲ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς τρομερᾶς ἐκπλήξεως, εἰς ἣν ἔρριψεν αὐτοὺς ἡ φωνὴ του, προσέθηκε στραφεὶς εἰς τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτὸν μελανεῖμονα.

πτά ὁ Λεκατσᾶς καὶ σᾶς συνεκράτησε ἐν βαρείᾳ διατελοῦν-
τας ὀδύνη εἰς τὰς θέσεις σας.

Ὅταν εἶχεν ἰδῆ τὸν κ. Ταβουλάρην ταχέως θνήσκοντα
τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Λεκατσᾶς τὸν λόγον τῆς ταχύτητος.

Ὁ κ. Ταβουλάρης δικαίως εἶπε: διότι σηκώνεται καὶ
φεύγει ὁ κόσμος..

Ἐν τῇ δικαίᾳ ὑπερηφανείᾳ τῆς τέχνης του ὁ κ. Λεκα-
τσᾶς ἀπήντησεν:

— Θὰ δῆς ὅτι ἐγὼ θὰ τοὺς κάμω νὰ μὴ σηκωθοῦν!

Τὸ καθ' ἡμᾶς, τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐξεπληρώθησαν
τινες τῶν περὶ θεάτρου πόθων μας. Ἄφ' ἧς ἠρχίσασμεν δη-
μοσιογραφοῦντες ἐνταῦθα, μεταξύ ἄλλων ἀνελάβομεν καὶ
τὸν περὶ θεάτρου ἀγῶνα, ἀποπειρώμενοι ν' ἀποδείξωμεν ὅτι
τὰ ἐννεάμισθ' ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν δὲν εἶναι
ἠθοποιοί. Δυστυχῶς ἐνταῦθα ὅλοι οἱ ἀγῶνες λαμβάνουσι
τὴν ἀπόχρωσιν τῶν ἀθλῶν τοῦ Δόν Κισώτου ἐκλαμβάνον-
τος τοὺς ἀνεμομύλους ὡς γίγαντας καὶ πλήττοντος τὸν
ἀέρα διὰ τοῦ ξίφους τοῦ πλανοδίου ἱππότου. Διὰ τοῦτο ἀ-
παγοητευθέντες καὶ οὔτε τοὺς ἠθοποιοὺς κατορθώσαν-
τες νὰ πείσωμεν, ἀλλ' οὔτε τὸ δημόσιον, ἐπαύσαμεν πρὸ
πολλοῦ μετ' ἐκείνων μὲν νὰ μὴ γινώμεθα κακοί, αὐτὸ δὲ νὰ
τὸ ἐκκωφίζωμεν διὰ τῶν αἰώνιων μεμφιμοιριῶν μας. Περὶ
ἑλληνικοῦ θεάτρου ἢ δὲν ἐγράφομεν οὔτε λέξιν ἢ ἐφιλοξε-
νοῦμεν ἀπλῶς ὅσα καλοθεληταὶ συνεργάται μας ἐνίοτε μᾶς
παρεῖχον πρὸς δημοσίευσιν. Ἐλατρεύομεν ὁμῶς μυστικὴν
ἐπιθυμίαν διὰ ψηλαφητοῦ τινος παραδείγματος νὰ δεῖξωμεν
εἰς τοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους, δημόσιον τε καὶ ἠθοποιοὺς,
τί ἐστὶν ἡ δραματικὴ τέχνη. Διὰ τοῦτο ἐσκιρτήσαμεν ἐκ
χαρᾶς ὅτε ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι εἰς τὴν διὰ τῶν
εὐρωπαϊκῶν πόλεων περιοδείαν τῆς διασήμευ Σάρας Βερνάρ
εἶναι σημειωμένοι καὶ αἱ Ἀθηναί. Ἐ! Ἐλέγομεν θὰ ἴδωσι

— Μεγαλειότατε σᾶς προετοίμασα μίαν ἐκπληξίν. Ὁ
φύλαξ ἀξιοματικὸς τοῦ Μάλτα-κίτσικ Νετζήπ-βενς, κακοῦρ-
γος καὶ προδότης, ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς ὑπεσχέθη εἰς τὴν
γυναῖκα ταύτην νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπετεύσιν των, ταύ-
την τὴν ἐσπέραν. Ἐξεμυστηρέυθη ὁμῶς τοῦτο εἰς φίλον του
τινὰ, ὅστις βλέπων τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους διακινδυ-
νεύοντα, ἤλθε καὶ μοι ἀνεκοίνωσε τὰ συμβησόμενα. Παρα-
καλῶ, Μεγαλειότατε, μήπως ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ Ἀγγλίς...
παρατηρήσατε. . . .

— Ναι, Ὁσμάν πασᾶ μου, εἶνε ἐκείνη, ἡ Ἀγγλίς! καὶ
ἔρρηξε φωνὴν χαρᾶς.

Δύο ἐκ τῶν ἀνακτορικῶν ὀρδῶν ὑπέκοντες εἰς βλέμμα
τοῦ Ὁσμάν πασᾶ, ἔθηκαν τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα τῆς Μάρ-
θας, καὶ περιβαλόντες τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, τὴν ἀπήγαγον τρέ-
χοντες.

— Ἦλθε τοῦ Κόσμου, ἡ Ἀγγλίς σᾶς περιμένει εἰς τὸ
Γιλδίξ καὶ δεικνύων περιφρονητικῶς τὸν Μιδάτ, προσέθη-
κεν ὁ Ὁσμάν:

— Τί λέγει σ' αὐτὰ τὸ Σύνταγμα, Μιδάτ; χα, χα,
χάααα.

— Χα, χα, χα, χα, χάααα, ἐγέλασε καὶ ὁ Σουλτάνος.

Ὁ Μιδάτ, οὐδὲν ἐκ τῶν γιγνομένων, ἐννοῶν καὶ νομί-
ζων ἑαυτὸν παίγνιον ἀπαισίου οὐνεύου, ἀφῆκε στεναγμὸν
ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς καρδίας αὐτοῦ, πίπτων ὡς λιπόθυ-

καὶ οἱ πτωχοὶ Ἀθηναῖοι γυναῖκα διδάσκουσιν ἀπὸ σκηνῆς.
Ὁ κ. Λεκατσᾶς εὐτυχῶς μᾶς προέλαβεν ἀνέπτυξε προχ-
θὲς θησαυροὺς δραματικῆς τέχνης, ἰσοδυναμοῦντας πρὸς τὸ
θέαμα τῶν μυκηναίων ἀρχαιοτήτων πρὸ τῶν ἐκπεπληγμέ-
νων ὀράσεων τῶν ἀδαῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης. Διὰ τοῦτο
ἄγχιαν ἠσθάνθημεν χαρὰν ὅταν ἐν τῇ παραστάσει του ἐ-
βλέπομεν τόσον ἀπαράμιλλα διὰ λαμπρᾶς μιμικῆς διακο-
μωδοῦντα τοὺς ἠθοποιοὺς τῆς ἐποχῆς, εἰς ἣν ἀνάγει τὸ
δρᾶμα τοῦ Ἀμλέτου ὁ Σαίξπηρ καὶ δυστυχῶς καὶ τῆς ἡμε-
τέρας συγχρόνου θεατρικῆς περιόδου.

Εἰς τὸν καλλιτέχνην **Νικόλαον Λεκατσᾶν** ἡ μέλ-
λουσα ἑλληνικὴ τέχνη ἀοράτος κατέθεσε προχθὲς ἐπὶ τῆς
ξανθῆς του κεφαλῆς ἀμάραντον ἐκ δάφνης στέφανον.

Καλιβάν.

ΑΝΟΗΣΙΑΙΣ

Ἐξω σαχλὴ πολιτικὴ, μουντᾶρα, συχαμένη,
Ἐξω καὶ σὺ, νερόβραστη κατάληψις καὶ κρύα,
Ἐξω καὶ ἡ ἐλευθεριὰ ἡ ψωμοζητημένη,
Ἐξω καὶ σὺ ἡ Ἡπειρος καὶ σὺ ἡ Θεσσαλία.
Ἐγίνατε ζητήματα γιὰ ὅλους συχαμένα,
Καὶ οὔτε κἂν γιὰ ψέμματα ἀνάβετε κανένα.

μος ἐν τῇ ῥυπαρᾷ στρωμνῇ του, ἐνῶ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς
ἐκλείετο ὀπισθεν τοῦ ἀναχωροῦντος Σουλτάνου καὶ Ὁσμάν
πασᾶ.

Ἀπὸ τῆς πτωχικῆς καλύβης μέχρι τῶν Σουλτανικῶν ἀ-
νακτορικῶν τρία τινα ἀνευρίσκες εἰς μεγάλην πολυτέλειαν
τὸ ἐστιατόριον, τὸν ἀπόπατον καὶ τὸν κοιτῶνα. Τῶν ἀνα-
κτορικῶν μάλιστα ἀποπάτων, ἡ πολυτέλεια ὑπερβαίνει πᾶν
ὅ,τι δύναται νὰ φαντασθῆ τις, ἀφοῦ τὸ πλεῖστον ἀντὶ μαρ-
μάρων φέρουσι βαρυτίμους τάπητας τῆς Περσίας, ἡ ἀτμο-
σφαῖρα ἀποτελεῖται ἐξ ἀρωμάτων διακόσμησης δὲ ποικίλη
διακρίνει αὐτὰ. Ὅποταν ἡ Α. Μ. διαιτᾶται ἐντὸς, δύο
μαῦροι ἴστανται πρὸ τῆς θύρας, κρατοῦντες δλοχρύσους λε-
κάνας καὶ δοχεῖα, εἰς ἃ θέλει πλυθῆ καὶ ἀρωματισθῆ ὁ
τῶν βασιλέων βασιλεὺς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θεωροῦνται ὡς
ἱεροί, καθὸ παριστάμενοι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν γένων ἀναγκῶν
ὑπὸ ἀντιπροσώπου τοῦ Μωαμέτη. Ὅποταν δὲ συμβῆ ὥστε
ὁ ἀναξ αἰπαίρας τὸ σκέλος ἐκ τῆς δένδρουφύτου φάραγγος
ἀπώσσει βροντὴν, τότε οἱ μαῦροι θεωροῦσι τὸ τοιοῦτον ὡς
αἴσιον οἰωνόν, καὶ πάντες πρὸς αὐτοὺς ὑποκλίνονται πε-
ρισσότερον, ὡς εὐδοκήσαντος τοῦ Σουλτάνου ν' ἀποπέμψῃ
ἐνώπιον αὐτῶν κρότον ὁμοιον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐντελέστερα
μουσικὰ ὄργανα ἀδύνατον νὰ παραγάγῃ καὶ εὐωδῖαν πολὺ
οὐχὶ φαντασιώδη, ἀλλ' ἀληθῆ.

Δέν ξέρουμε τί ναῦρουμε νά μᾶς ἐνθουσιάσῃ,
 Ἐδῶ κί' ἐκεῖ γυρεύουμε τόν ἐνθουσιασμό,
 Μά τίποτα δέν φαίνεται μέσα σ' αὐτή τήν πλάσι,
 Ποῦ νά μᾶς φέρῃ ἔξαφνα καί ἓνα κᾶν σπασμό.
 Ὅλα πεζά κί' ἀνάλατα κί' ἀπό τήν ἴδια ζύμη,
 Καί γράμματα καί ποίησις καί τέχνη κί' ἐπιστήμη.

Ὁ κόσμος τρέχει ἐμπροστά κί' ἡμεῖς τραβοῦμε ἴσως,
 Καί μιά κλωτσιά δέν ἔβρισκεται κανένας νά μᾶς δώσῃ,
 Γιά νᾶμπουμε μέ τῆς κλωτσιαῖς σέ μονοπάτι ἴσο,
 Κί' ἀπό τόν δρόμο τόν στραβό τὸ ἔθνος νά γλυτώσῃ.
 Ὅλοι στραβοί, ὁ ἓνας μας κοντά τόν ἄλλο σέρνει,
 Καί τρέχει δίχως νά ἰδῇ ὁ δρόμος ποῦ τόν φέρνει.

Ἀλλά αὐτά τὰ ξέρουμε καί τὰ ἀναμασσοῦμε
 ἡμέρα καί νύκτα ὅλοι μας κρυφά καί φανερά,
 Ἰστὸν καφφενέ, ἰστά σπήτια μας, καί ὅπου κί' ἂν βρεθοῦμε,
 καί κλαῖμε καί φωνάζουμε ἴσθην τόση συμφορά.
 Καί ἅμα πιά ξοδέψουμε τὰ τόσα σχολιά μας,
 ἀνάβουμε τήν πίπα μας καί πᾶμε ἴσθι δουλειά μας.

Καί εἶμαι πιὸ σαχλός ἐγώ, ποῦ κάθομαι καί ψάλλω
 τὰ ἴδια σαλαρίσματα, ὅπου τὰ ξέρουν ὅλοι . . .
 μήπως ἔμπορῶ μ' αὐτὰ μυαλό λιγάκι νά σᾶς βάλλω,
 νά γίνετε πιά ἄνθρωποι, νά πᾶτε καί ἴσθην Πόλι;

Ἄμμὲ λοιπὸν γιατί τὰ λές; . . . θε νά μου ἴπῃτε τώρα
 Γιά νά γεμίσῃ τὸ χαρτί καί νά περάσῃ ἡ ὥρα.

Σεῖς μόνο στιχουργήματα ἐκ μέρους μου ζητεῖτε,
 λοιπὸν κί' ἐγὼ γιά χάρι σας μέ στίχους σᾶς χορταίνω,
 ἄλλ' ὅμως μὴ γυρεύετε νά ἐνθουσιασθῆτε,
 γιατί δέν θά μέ εὔρετε καθόλου ἐμπνευσμένο.
 Θέλετε στίχους μοναχά; ὅσους κί' ἂν θέτε ψάλλω,
 ἂν ὅμως θέλετε φωτιαῖς, βρῆτε κανέναν ἄλλο.

Καί μάλιστα, ἀγαπητοί, μ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 μέ τοὺς συχνούς τοὺς πυρετούς καί τὴν ἐπιδημία,
 καί ἴλιγος ἐνθουσιασμός τρέλλα ἔμπορῆ νά φέρῃ . . .
 ὥστε θαρρῶ πῶς ὠφελεῖ ἡ ἄκρα ἡσυχία.
 Γιά τὴ ζωὴ σας μοναχά νά ἔχετε φροντίδα,
 κί' ἀφήσετε πρὸς τὸ παρὸν ἴσθην τύχη τὴν πατρίδα.

Μά ἴπῃρα δρόμο δυνατό καί πῶς θά σταματήσω;
 ἄλλα πολλὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἴσκεπτόμουν νά σᾶς ἴπῶ
 καί ἄλλα εἶπα . . . ἔ! λοιπὸν τὰ πέρασε ὅλα ἴσθην,
 χωρὶς γί' αὐτὸ τὸ πάρσιμο κανένα νά ἴντραπῶ.
 Νοιώθετε τίποτ' ἀπ' αὐτά, καλοί μου συμπολίται;
 ἄλλα δέν νοιώθω οὔτ' ἐγώ, καί νά μέ συγχωρήτε.

Souris

Καί ἡ πολυτέλεια δὲ τῶν κοιτῶνων ἐκπληκτικὴ καί πα-
 ράδοξος. Εἰς τοὺς Σουλτανικοὺς κοιτῶνας ἀνευρίσκεις συνή-
 θως τὰ ὑπέρλαμπρα ἐκεῖνα δῶρα, ἅπερ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς
 κυριαρχίας τῶν Ὀσμανιδῶν, περίτρομοι τῶν ἰταλικῶν δη-
 μοκρατιῶν πρέσβεις, κατέθετον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σουλτά-
 νου ὡς ἐξίλαστήρια τῆς παρουσίας αὐτῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
 τοῦ Μεγάλου ἀνακτος. Ἐκεῖ συνήθως εὐρίσκονται μνημεῖα
 τέχνης παρελθουσῶν ἐποχῶν, τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου ἢ καλ-
 λιτεχνία συμμεμιγμένη. Οὕτω πλαγίως τῆς αἰθούσης τῶν
 ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίτζ, εἰς ἣν εἶδομεν τὸ πρῶτον τὸν ἀρχη-
 γόν τῶν πιστῶν παίζοντα ταῦλι μέ τὴν δεκατετραέτιδα
 Κιρκασίαν, ἐκεῖτο ὁ ἰδιαιτέρος τῆς Α. Μ. κοιτῶν. Ἐκτὸς
 τῶν πολυχρῶμων ταπήτων ἠπλοῦντο χαμαί, καί ἰδίως περὶ
 τὴν κλίνην, δέρματα λεόντων καί τίγρεων, δῶρα διοικητῶν
 Ἀφρικανικῶν πόλεων. Κλίνη ἐπίχρυσος, ὡσεὶ κύπτουσα ὑπὸ
 τὸ βάρος κομψοτεχνημάτων καί περιπλόκως συμπλεκόμενων
 τοῦ Κορανίου ῥητῶν, ἔφερε βαθύκολπον στρωμνὴν ἀπάλην
 ὡς νά ἀποτελεῖτο ἀπὸ πτερὰ περιστερᾶς, ἀποστραπτούσας
 ἐκ τῆς λευκότητος σινδόνας, ἐν οἷς μαρμαίροντα φῶτα ἀν-
 τανέκλων. Σοφᾶς ἐκ βαρυτίμου λειοσηρικοῦ, παραπετά-
 σματα ἐκ μεταξωτῶν τριχάπτων χρώματος κοκκίνου ὡς
 πῦρ; τραπέζιον ἐκ μαγονίου μέ ἀραβουργήματα, ἔργον τῶν
 καταδίκων τοῦ Τερσανέ ἐπὶ Χαμίτ τοῦ Α', ἔφερον ἐπ' αὐ-
 τοῦ φαβεντιανᾶ ἀγγεῖα, ἄβακας πολυτελεῖς, λεπτεπιλέ-
 πτου Σινικῆς κατασκευῆς πλαστοουργήματα, κιβωτίδια Ἀ-
 ραβικὰ περιέχοντα ἐντὸς λευκοῦ βάμβακος μόσχους τῆς Ἰε-
 ρουσαλήμ, ἀρώματα τῆς Μέκκας, ἅπερ ἀπὸ αἰῶνος ἀναδί-
 δουσι τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν των, καί μόλις κατὰ τοὺς τελευ-
 ταίους χρόνους, ἰατρικῆ ἀπαιτήσεως, ἀποσύρουσι τὰς εὐωδίας
 ἐκεῖνας κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. Ἐπὶ ἄλλων ἐπί-
 πλων εὐρίσκοντο μικραὶ κρυστάλλιναι καράφαι, περιέχουσαι
 ὕδωρ διαυγέστατον τοῦ Μάλτεπε, τοῦ Γιακαζίκ, τοῦ Κανλῆ-
 καβᾶκ, τοῦ Βεῖκοζ καί Φαναρακίου, τοῦ Κανλῆ-δάγ, τοῦ
 Κεστανέ-σουγιού, ἀναψυκτικὰ ποτὰ ἐκ λεμονίου, ἐκ βισσύ-
 νου, ἐκ τριανταφύλλου καί ὄσων ἄλλων, σιρόπια, ἔτι δὲ
 βουτήματα ἐξ οὐγγρικοῦ ἀλεύρου, βουτύρου τῆς Ἑλβετίας
 καί ζακχαρωτοῦ ἀφροῦ ἀποτελούμενα καί κατασκευαζόμενα
 καθ' ἐκάστην πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνακτος καί τοῦ χαρμεῖου
 ἐν τοῖς μυριάνδροις τῶν ἀνακτόρων μαγειρείοις, αἱ δαπά-
 ναι τῶν ὁποίων κατὰ μῆνα ἀνέρχονται εἰς ἑκατομμύριον λί-
 ρας ἀφαιρούμεναι ἀπὸ τὸν ἄρτον καί τὸ ἔνδυμα τοῦ στρα-
 τιώτου, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὰς ἀράς τοῦ πάσχοντος φορο-
 λογουμένου λαοῦ. Ἡ ὄροφῆ τοῦ κοιτῶνος ἀπετελεῖτο ἐκ
 βαθῆος πρασίνου μεταξωτοῦ, ἐν ᾧ διεγράφοντο ἀργυροποί-
 κιλτοι καί χρυσοποίκιλτοι ῥῆτραι τῆς Βίβλου τοῦ Προφή-
 του. Οἱ τοῖχοι δ' ἐκαλύπτοντο ἀπὸ βαρύτιμα σάλια, ἔχον-
 τα πολυχρῶμως τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα, ἐν τῷ μέσῳ
 τῶν ὁποίων ὁ τουρᾶς ἀποτελεῖ συρραφὴν σχημάτων ἀκατά-

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Μεγάλην ἀνάγκην θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ ἐξῆς νέου ὑπουργείου ἐπὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν, τὸ ὁποῖον καὶ πρέπει νὰ δίδηται πάντοτε εἰς τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον ὡς εἰδικόν. Τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου Τμηματάρχην ἐπὶ τῶν ἀναθυμιάσεων τὸν κ. Γονίδην, ὡς μὴ εἰδικόν.

Τὸ προχθεσινὸν «Ἐθνικὸν Πνεῦμα ἀνήγγελλεν ἐν τῇ τελευταίᾳ ᾠρᾷ του ὅτι «ταραχαὶ ἐξερράγησαν ἐν Ῥοζάρρα». Περιμένομεν καμμίαν ἐσπέραν νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ὅτι ταραχαὶ ἐξερράγησαν παρὰ τῇ κυρίᾳ Ῥοζοῦ.

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος παρὰ τῆς ὑπὸ Λεκατσᾶ παραστάσει τοῦ Ἀμπλέτου, ἐξετίμησε πολὺ τὴν τέχνην τοῦ Ἀγγλοέλληνοσ ἠθοποιοῦ. Ἰδίως, καθὰ διεβεβαίον τοὺς περὶ αὐτὸν, ἐθαύμασε τὰς λεπτότητας τῆς ἀγγλικῆς ἀπαγγελίας.

Μὲ τὴν λειψυδρίαν πάσχομεν καὶ ἀληθῆ λειψυδρίαν κατ' αὐτάς· ὁ κ. Τρικούπης κυνηγᾷ εἰς Βάρην κεφαλάδες καὶ ρευματισμούς· ὁ κ. Κουμουνοῦρος μὴ κατορθώσας νὰ ὀνομασθῇ οὔτε Φαληρεὺς, οὔτε Θεμιστοκλῆς, ἀρκεῖται πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ: ποδαλγός. Ὁ κ. Δελιγιάννης, παραλαβὼν μάγειρον, ὑπηρέτας καὶ ὅσα ἄλλα τοῦ χρειάζονται ὄργανα παραπλέει μακάριος ἐπὶ ἰστιοφόρου τὸν Βύβοϊκόν. Ὁ κ. Ἀθανασιάδης κάπου καὶ αὐτὸς ὑπῆγε, πηγαίνει ἢ θὰ ὑπάγῃ. Μόνος ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἐξακολουθεῖ πατρικῶς νὰ κυβερνᾷ τὸν τόπον καὶ νὰ κυβερνᾶται.

Δὲν γνωρίζομεν ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχη ἡ ἐπικρατοῦσα ἐπιδημία μετὰ τοῦ λεγομένου ἡμικόσμου· ἀλλὰ κατ' αὐτάς αἱ ἐφ' ἀμαξῶν περιδιαβάουσαι λορέται ἐπολλαπλασιάσθησαν.

ληπτον, μυστηριωδῶς ἐπεξεργασμένων, κρέμανται ὡς ἀναθήματα ἐκεῖ κομβολόγια ἐξ ἠλέκτρον, ἐξ ἀρωματικῶν ξύλων, ἐκ τοῦ δένδρου εἰς ὃ ἐκάθησε κεκμηκῶς ὁ Προφήτης, ἐκεῖ εἶνε τὸ κομβολόγιον τοῦ κατακτητοῦ, ὅπερ οὔτος ἀνεμέτρει λυσσῶν ἐκ τῆς ὀργῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ναυμαχίας μετὰ τοῦ Ὁσμανικοῦ στόλου καὶ τῶν Αὐτοκρατορικῶν τοῦ Βυζαντίου νικῶν, τὸ κομβολόγιον Σολιμάνου τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκ σαπφείρου καὶ ἀδαμάντων ἀποτελούμενον, ἐκεῖ τέλος εὐρίσκοντα: τὰ κομβολόγια ὄλων τῶν ἐποχῶν, τῶν ὑπεραγίων φακίρων, τῶν τριάκοντα τριῶν Σουλτάνων. Ἐντὸς κιβωτιδίων ἀπαραμίλλου λαμπρότητος τηροῦνται αἱ κλεῖδες τοῦ Παραδείσου, τῶν ὁποίων ὁ κάτοχος μόνον δύναται νὰ ᾔνε ὁ Καλὶφης τῶν πιστῶν. Καὶ ἡ τοιαύτη πολυτέλεια ἔχει τι τὸ φοβίζον, τὸ πληκτικόν· νομίζει τις ὅτι τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα δὲν διοχετεύουσι πλέον τὰς Βοσπορείας αὔρας, ἡ καρδιά σου σφίγγει καὶ τὰ δάκρυα ἀνέρχονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς καὶ σὺ τὸ διατί. Καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα νομίζεις ὅτι εἶνε ἐκεῖ ὡς μνημεῖον τοῦ παρελθόντος, ὡσανεὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τεμάχια ἀέρων, οὓς ἀνέπνευσαν οἱ προφῆται, οἱ φακίραι, οἱ Σουλτάνοι. Ἐν τῷ μέσῳ δ' ὄλων τούτων κηροστάται καὶ

Ὁ κ. Α. ὅστις βλέπει πολὺ καλὰ ἀφοῦ εἰς τὸν περίπατον του εἶδε κάμποσαις ἀπὸ τὰς ἀνυπόπτουσ,

— Περὶεργον, λέγει, εἰς ἄλλουσ τόπουσ τὰς ἀναγνωρίζεσ κάνεις ἀπὸ τὴν καλλονὴν τουσ, ἐδῶ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὴν ἀσχημιά τουσ. Ὅλα ἐδῶ ἀνάποδα!

Δικαίως εἴχομεν ἐκπλαγῆ ἅπαντεσ μὲ τὴν πρωτοφανῆ πρὸσ τὴν Ἑλλάδα ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἣν τηλεγραφικῶσ ὑπέδειξαν οἱ διάφοροι μουφτῆδεσ καὶ χοτζάδεσ τῶν καταληφθέντων μερῶν. Ἀλλ' ὁ Μουφτῆσ Φερσάλων μᾶσ ἀπῆλαξε τῆσ ἐκπλήξεωσ αὐτῆσ, τηλεγραφήσασ πρὸσ τὴν Κυβέρνησιν καὶ εὐχῆσ τὴν διαιώνισιν αὐτῆσ. Πατριωτικωτέραν εὐχὴν δὲν ἠδύνατο νὰ διατυπώσῃ ὁ Τοῦρκοσ μουφτῆσ:

Συγκινητικώτατον τηλεγράφημα εἶναι καὶ τὸ ἐξῆσ ἐκ Τρικάλων πρὸσ τὴν σύνταξιν τῆσ Ἐφημερίδοσ:

Ἄἵποδοχῆ Τρικάλων ἐνθουσιωδεστάτη· ἀρχιερεῖσ τέσσαρεσ χωρὶα συνέρρευσαν (εὐτύχημα ποῦ δὲν κατέρρρευσαν) Ἰουδαίων παιδεσ ἐβραϊστί ὑμνολογοῦντεσ, σχολεῖα ἑλληνοπαίδων κορασίων σμαῖαι, ἀψίδεσ.»

Περὶεργοι εἴμεθα νὰ μάθωμεν ἂν καὶ τὰ σχολεῖα συνέρρευσαν· περιεργότεροι δὲ ἂν καὶ τὰ κοράσια τῶν Τρικάλων εἶναι ἑλληνοπαῖδεσ!

Οὐχ ἦττον ἐξαλλοσ εἶναι καὶ ἡ ἐξῆσ πανοραματικῆ (— διότι ὄλα τὰ βλέπει —) παράγραφοσ τοῦ ἐκ Καρδίττῆσ ἀνταποκριτοῦ τῆσ Ἐφημερίδοσ.

«Καὶ ἰδοῦ ὁ Μητροπολίτησ Λαρίσσησ μὲ τὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν καὶ τὸν σταυρὸν ἀνά χεῖρασ (ἀφεύκτωσ θὰ ἔχη τὸ ὀλιγώτερον τέσσαρασ χεῖρασ, διὰ νὰ κατορθῶνῃ νὰ κρατῆ ὄλα αὐτὰ τὰ πράγματα), ἔχων δεξιᾷ του τὸν ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ, παρακολουθοῦντα τὴν κατάληψιν, ἀφ' ἧσ ὁ στρατηγὸσ ἀνεχώρησεν ἐκ Δομοκοῦ, κρατοῦντα τὸ Εὐαγγέλιον. (Ἀληθῆσ Θαυμακοῦ! διὰ νὰ κρατῆ τὸ Εὐαγγέλιον

κηροπήγια ἀναδίδουσι φῶσ, καὶ τότε τὸ πορφυροῦν τῶν παραπετασμάτων, ἀντανεκλώμενον εἰς τὸ πράσινον τῆσ ὀροφῆσ, εἰς τὸ λευκὸν τῆσ κλίνησ, εἰς τὸ πολύχρωμον τῶν σάλων, εἰς τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸν ἀργυροῦν, εἰς τὸν ἠλεκτρον, εἰς τὸν σάπφειρον, εἰς τὸν ἀδάμαντα, ἀπετέλει φωτεινὰ σημεῖα ὑποτρέμοντα συμμεμιγμένων χρωμάτων, ἐνῶ τὰ γόνατα παραλύοντα πρὸ τοῦ θεάματοσ ἐκεῖνου, καὶ ἄκων κύπτεισ εἰσ προσκύνησιν, ὑπὸ μυστηριωδοῦσ ὠθούμενοσ ὀρμησ.

Ἡ δυστυχῆσ Μάρθα, μετηνέχθη εἰς τὸν ἰδιαιτερον τοῦτον κοιτῶνα τῆσ Α. Μ. ὑπὸ τῶν ἀπαγωγέων τῆσ, οἷτινεσ ἀφοῦ ἀπεγύμνωσαν αὐτὴν ὀλοτελῶσ, ἔρριψαν ἡμιθανῆ ἐπὶ τῆσ κλίνησ, καὶ λαβόντεσ τὰ ἐνδύματά τῆσ ἀπῆλθον, κλείσαντεσ ἀσφαλῶσ τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἠκούσθησαν ἐν τῇ παρακειμένη αἰθούσῃ τὰ ἐξῆσ:

— Αὔριον τὸ ἐσπέρασ, Ὁσμάν, πρέπει ὄλοι οἱ κατάδικοι ν' ἀναχωρήσωσ διὰ τὸ Ταῖφ, καὶ ὕστερον σκεπτόμεθε τί πρέπει νὰ τοὺσ κάμωμεν.

— Αἱ ἐπιθυμῖαι σου διαταγαί μου, ἄρχον τοῦ κόσμου. Ὁ Ἄναξ, καλονυκτίσασ τὴν στρατηγὸν του, ἠνοιξε τὴν

τόσα ημερονύκτια, ως να ἦτο βασιλία τὸ Εὐαγγέλιον) βαδίζουσι πρὸς τὴν ἀψίδα. Δεξιᾷ του βαδίζει ἱερεὺς κρατῶν χρυσοκέντητον σημαίαν, ἀριστερᾷ δὲ φουστανελοφόρος κρατῶν τὴν σημαίαν τῶν συντεχνιῶν, αἵτινες συμβαδίζουσιν. (Ἐδῶ πλέον τὰ χάνει κανεὶς, διότι δὲν καταλαμβάνει, τίνες οἱ βαδίζοντες καὶ τίνες οἱ συμβαδίζοντες). Προπορεύεται αὐτῶν ὁ κληρὸς ἄπας, (τὸ ὅποιον σημαίνει οἱ ὁ Θεομακοῦ καὶ ὁ Ἰλαρίων δὲν εἶναι κληρὸς, ἴσως εἶναι λαχοὶ, ἔλαχον δηλαδὴ νὰ συμβαδίζουσι ἐκεῖ) καὶ τὰ παιδιά τῶν σχολείων λευχειμονοῦντα ὁμοιοφύρως (ἔχουσι ἐφόρου ἐνδὸς χρώματος λευκά), καὶ ἀπορρίψαντα τὸ φέσιον (ὃ ἐστὶ ἦσαν ξεμάλλιαρα ὑπὸ καύσωνα 30 βαθμῶν, διότι δὲν μᾶς λέγει μετὰ τὴν ἀπορρίψιν τοῦ φεσίου, τί σύστημα καλύμματος ἐδέχθησαν).

Ἡ μεταπολίτευσις μᾶς εἶχε δωρήσει τὴν Ἐθνοσωτήριον 40ην Ὀκτωβρίου· οἱ παπᾶδες τῶν καταληφθέντων μερῶν, εὐκοιλιώτεροι εἰς τὰ ἐπίθετα, μᾶς κοπανίζουσι εἰς τὰ τηλεγραφήματά των τὴν Κοσμοχαρμόσυτον ἡμέραν τῆς εἰσελάσεως τοῦ στρατοῦ, ποῦ θὰ εἴπῃ ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐχάρησαν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Σονδοῦχειῶν νήσων μετὰ τὸν βασιλέα των Καλακάουαν, ὅστις καὶ θὰ ἐχόρευσε κομφότερον τὸ καγκάρ του μετὰ τὰς βιενναίας παρθένους.

Ἡ ἀκαθαρσία τῆς πόλεως κατὰ τὴν νέαν τῆς νόσου ἐπίτασιν τόσο πολύ ἐπετάθη, ὥστε καταντῶμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ ἰατροσυνέδριον συνέστησεν εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον.

Ἴδου πῶς τελειώνει ἄρθρον τι ἐν τῷ Τηλεγράφῳ περὶ ἀγαθῆς διοικήσεως ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Θεμιστοκλῆς.

«Καὶ ἐμοὶ μέντοι γε οὕτως ἔδοξεν εἰκαστικῶς περὶ Τρι-

μερίου γράφας· τοῖς ἀρμοδιωτέροις δ' ἀπόκειται ἡ ἀκριβεστέρα ἔρευνα.»

Παραλαβὼν οὖν ἐπ' ὤμων τουτὶ τὸ Τριμέριον, ἀπελθε εἰς Κέρκυραν, ἀγαθὲ Θεμιστόκλεις, τοῖς ἀρμοδιωτέροις δὲ τοῦ Σωφρονιστηρίου ἀπόκειται ἡ ἀκριβεστέρα σου ἔρευνα.

Συνιστῶμεν εἰς τὴν φιλομαθῆ νβολαίαν τὴν περὶ γερμανικῶν μαθημάτων ἀγγελίαν τοῦ Θ. Εὐγενιάδου, ἐκ τῶν καλλιτέρων καὶ μεθοδικωτέρων διδασκάλων τῆς Γερμανικῆς. Ὁ κ. Εὐγενιάδης ἀριθμεῖ ἤδη πλειάδα μαθητῶν καὶ μαθητριῶν του, ὁμιλοῦντων τὴν καὶ ἐν Γερμανίᾳ τόσο δύσκολως ἐκμανθανομένην γλῶσσαν· διότι διδάσκει μετὰ πόθου καὶ μετ' αἰσθήματος, καὶ αἰχμαλωτίζει τὸν μαθητὴν εἰς τὰς καλλονὰς αὐτῆς. Διὰ τοῦτο μετὰ πεποιθήσεως τὸν συνιστῶμεν εἰς πάντα θέλοντα νὰ γίνῃ κάτοχος ὄργανου τόσης σοφίας καὶ ποιήσεως, οἷον εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ Γκαῖτε καὶ τοῦ Καντίου.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἔλαβεν ἐσχάτως ἐμπορικὴν θέσιν. Μίαν μετὰ μεσημβρίαν παρουσιάζεται καθύδρως εἰς τὸν κύριόν του καὶ

- Μοῦ ἐδώκατε, λέγει, νὰ πάγω μίαν ἐπιστολήν.
- Ποῦ εἶναι ἡ ἀπάντησις;
- Ναί, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε καὶ τὴν διεύθυνσιν.
- Καὶ δὲν τὴν ἔβλεπες ἐπὶ τοῦ φακέλλου;
- Ἄ, Κύριε, τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν. . . .

θύραν τοῦ κοιτῶνος του ἦν ἐκλείσεν ἐπιμελῶς, καὶ ἐστάθη ὀλίγα λεπτά πρὸ τῆς κλίνης.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ἐκείνου τῆς φοβερᾶς πολυτελείας καὶ λαμπρότητος ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης ἡμιθανὴς καὶ ὀλόγυμος ἡ Ἀγγλίς ἔχουσα τὸν κόμην λελυμένην, τὰς ὑπὸ τὴν μασχάλην τριχώσεις χρυσιζούσας, τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σῶμα μετὰ τοὺς ὡς παραφυάδας μαστοὺς ἀναπαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς, τοὺς γλουτοὺς λαμπυρίζοντας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων, τὸ στήθος πρασινοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀντανάκλασεων τῆς ὀροφῆς, τοὺς πόδας πορφυροὺς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν παραπετασμάτων, τὴν ἀναδιδομένην λεπτὴν ὄσμὴν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς. Πρὸ τοῦ θεάματος καὶ τῆς ὄσμῆς τκύτης τὸ στήθος τῆς Α. Μ. ἐξογκοῦτο, ἡ ἀναπνοή του καθίστατο ταχύτερα, αἱ ἀναπάσεις τοῦ λάρυγγος καταφανέστεραι, τὸ αἷμα τέλος αὐτοῦ ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἤρξατο ταχέως ἐκδύόμενος ἢ μᾶλλον καταξοσχίζων τὰ ἐνδύματα εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κινήσεων αὐτοῦ. Τότε ἐγένετο πολὺπλοκὸν σύμπλεγμα ἀνθρωπίνων σωμάτων τῆς Ἀγγλίδος οὐδαμῶς ἀντισταθείσης ἄτε λιποθύμου. Τὰ δὲ φῶτα ἐξηκολούθουν ἀπλῆτως φωτίζοντα διότι ἡ Α. Μ. ἐπεζήτηε τὸ φῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅπως οὐδὲν ἐκ τῶν

ἀποκρύφων καλλονῶν τῆς Ἀγγλίδος ἀποκρυβῆ τῶν ἀπλήστων καὶ λάγνων βλεμμάτων του. . . . .

. . . . .

Ἦτο 3 μ. μ. τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἐνῶ ἡ Α. Μ. ἀπεσύρετο τῶν ἀγκαλῶν τῆς Ἀγγλίδος. Μόλις δ' εἶχε παρέλθει τέταρτον ὥρας ἀφ' ἧς ὁ ἀναξ ἀπεχώρησε τοῦ ἰδιαιτέρου του κοιτῶνος καὶ οἱ τῆς Μάρθας ἀπαγωγεῖς ἐξώρμησαν εἰς αὐτὸν ἀσκαρδαμικτὶ προσβλέποντες τὸ θῦμα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπροσώπου τοῦ Προφήτου.

— Ξεύρεις, Χασάν, τὴν λυποῦμαι . . . τόσον ὥραϊα . . . ἀλλὰ διατί ὁ κύριος τόσον ταχέως τὴν ἐβαρύνθη; δὲν τὴν κρατοῦσε σ' τὸ χαρέμι . . .

— Τί κουτὸς καυμένε ποῦ εἶσαι, θαρρεῖς ὅτι εὐρισκόμεθα σ' τὰ χρόνια ἐκεῖνα . . . δὲν βλέπεις ποῦ οἱ προδόται καὶ σ' αὐτὸ τὸ παλάτι ὑπάρχουσι. Ἐπειτα αὐτὴ εἶνε Ἰγγλέζα, μπορεῖ τὸ πρᾶμμα νὰ μαθευτῇ καὶ ὄλο τὸ γκισουρλούκι ὑστερα νάχουμε σ' τὸ κεφάλι μας . . .

— Μ' αὐτὴ ἀφοῦ τώρα μπατλίτισε . . . δὲ θὰ δυσκολευθοῦμε πολὺ.

— Ἀμφότεροι περιέσφιγξαν τὸν λαιμὸν τῆς Ἀγγλίδος

Ὁ κ. Στεφανίδης κατήρχετο προχθές εἰς Πειραιᾶ.

Ἐν τῷ βαγονίῳ ἦτο αὐτὸς μόνος καὶ μία Κυρία.

Ἐξάγει τὴν καπνοθήκην του, κάμνει πελώριον σιγάρον, τὸ καπνίζει ἕως ὅτου ἤρχισαν νὰ καίωνται τὰ δάκτυλα, καὶ ἐνῶ σχεδὸν εἶχον φθάσει εἰς Πειραιᾶ, ἐρωτᾷ μετὰ χάριτος :

— Μήπως σὰς ἠνώχλησα, κυρία μου ;

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κυνηγῶν τῆς Βάρης, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διεκρίνετο καὶ εἰς Ἐπίκουρος ἰατρός, περίφημος ἐπὶ τακτικῇ εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κλάδου ἀποστολῇ ὄλων τῶν ἀτυχῶν πελατῶν του.

Ἐν Βάρῃ δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ οὔτε μυϊγαν. Ὅλο κί' ἀπετύχχανεν.

Εἰς φίλος του τὸν ἐρωτᾷ ;

— Τί, κανένα δὲν σκότωσες ἀκόμα ; Φαίνεται ὅτι μόνον ὅταν σκοπεύετε ἀποτυγχάνετε ;

Ὁ γελοῖος Γ** κατώρθωσε νὰ διευθύνῃ μίαν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῶν Ἀθηνῶν κόρας, ἥτις τὸν ἀηδιάζει φρικτᾶ.

Μεταξὺ ἄλλων ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγεν :

«Ὡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς καὶ θησαυρὸς τῆς ζωῆς μου ! Ἀπαξ μόνον νὰ σὲ ἀπολαύσω καὶ ἄς μὴν ὑπάρξω πλέον ἐν τῇ ζωῇ...»

Ἡ πονηρὰ κόρη μειδιῶσα ἐψιθύρισε εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν :

— Ἄν ἤμην βεβαία περὶ τούτου...

Ὁ Π. συναντᾷ ἐν τινι τῶν νήσων ὅπου ἐξέδραμεν ἀηδὴ εἰς Ἀθηνῶν γινώριμον.

— Τί ὠραία, τοῦ ἔλεγεν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀφρῶν τῆς λίμας του, νὰ βλέπῃ κάνεις μέρη τὰ ὅποια δὲν εἶδε !

— Ἄλλ' ὄχι καὶ τόσον ὠραία, ἐπιφέρει ὁ Ξ. ὅσω νὰ μὴ βλέπῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶδε.

ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν καὶ μετ' ὀλίγας σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν ποδῶν καὶ βραγχνώδους ρογχαλητοῦ ἀπαισίου, ἡ Μάρθα ἦτο νεκρά.

IV

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ἅμαξα καλῶς κλεισμένη ἀπῆλθε τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίτζ διασχίζουσα τὴν λεωφόρον τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἅμαξα αὕτη πάντοτε τρέχουσα διῆλθε τὸ Βεσικτὰς, Τοπχανέ, Γαλατᾶ, καὶ ὅτε ἔφθασε παρὰ τὴν γέφυραν ἐπέδειξεν ὁ ἄμαξηλάτης χαρτίον τι εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἀμέσως βαθέως ὑποκλινάμενοι καὶ ἀσπασάμενοι τὸ χαρτίον ἀφῆκαν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἥτις καὶ πάλιν ἤρξατο τρέχουσα.

Εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ Σαραΐ-βουρνού μέρος, προφυλαττομένης τῆς ἐρημίας ὑπὸ ἡρειπωμένων τειχῶν ἐρειπωθείσης αὐτοκρατορίας, ἐστάθη ἡ ἅμαξα ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήγαγον ὄγκον ἐντὸς σάκκου ἀσφαλῶς ἐρραμένου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου προσέδεσαν βαρύτερον λίθον, μεθ' οὗ ἀκολούθως ἐρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ψυχρὰ, ἔλεγε παραπονούμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του ὁ κ. Φ.

— Καὶ δὲν μ' εὐχαριστεῖς καὶ μένε, γιὰ τὸ καλὸ σου τὸ κάμνω, ὕστερα ἀπὸ τόση ζέστη...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ

Ἀπευθυντέον διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἐρμού Ζαχαροπλαστεῖον Ἀκριδοπούλου.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΛΕΞΙΝΟΣΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

ΝΟΣΗΡΑΝ ΑΥΤΗΝ ΕΠΙΟΧΗΝ

ΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Λευκοὶ καὶ Μέλανες

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

Ὅταν ἠκούσθη ἐν πλάφ, καὶ τὸν ριφθέντα ὄγκον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκάλυψαν τὰ κύματα τῆς Προποντίδος, ὁ Χασάν, διότι αὐτὸς ἦτο, ἤναψε τὸ σιγάρον του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ πέτρας ὑποτονθορύζων :

— Βὰχ τὴν Ἰγγλέζα !

Ὁ τῆς πρωτευούσης θόρυβος ὄλονέν κατέπαυε, ἡ σκοτία διεδέχθη τὴν ἡμέραν, καὶ τὰ φῶτα ἠνάπτοντο, ἐνῶ ὁ καπνὸς τοῦ διασχίζοντος τὰ ὕδατα τῆς Προποντίδος Ἰζζεδίν, ἔφθανε τὸν ἐπὶ πέτρας καθήμενον Χασάν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Σαραΐ-Βουρνού...

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

E. K. K.